TOVERI

Lännen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astoriassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

TOIMITUSKUNTA:
W. N. REIVO LAURI MOILANEN
ADOLPH SALMI A. B. MAKELA
SULO SYVÄNEN

TOVERI
(THE COMRADE)
The organ of the Finnish workers in the Western states. The only Finnish daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Ore., by the Western Workmen's Publishing Society.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the postoffice at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

TILAUSHINNAT
Yhdysvalloissa ja Canadassa:
Yksi vuosikerta..$4.00 6 kuukautta..$2.25
3 kuukautta.....$1.35 1 kuukausi... .50
Suomeen ja muualle ulkomaille:
Yksi vuosikerta..$6.50 6 kuukautta..$3.50

SUBSCRIPTION RATES:
In the United States and Canada
One year.....$4.00 Six months.....$2.25
Three months..$1.35 One month..... .50
Advertising rates in effect July 1, 1912, 40 cents per inch. Special discount is allowed for larger and continuous advertisements.
TOVERI, BOX 99, ASTORIA, ORE.
AUG. NIKULA, Manager.

Ilmoitushinta 40c palstatuumalta. Kuolemanilmotukset $1.50 kerta ja muistovärsyillä $2.00 kerta. Kihlaus-, syntymä- ja avioliitto-ilmotukset 50c kerta, halutaantieto- ja nimenmuutto-ilmotukset 25c kerta, naimailmotukset $1.50 kerta, avioero-ilmotukset $1.00 kerta. Seisovat ilmotukset sopimuksen mukaan. Satunnaisista ilmotuksista tulee rahan seurata mukana. Englanninkielestä suomennetaan vapaasti.

Huoneusto sijaitsee 10:nnen ja Duane katujen kulmassa. Telefooni: konttori 365, toimitus 832.

Jälleenkö vieraille vesille?

Järjestömme osastojen keskuudessa on nykyisin esillä taas muuan kysymys, joka saattaa muuttua hajaannuksen aiheeksi, ellei ajoissa koeteta päästä yhteisymmärrykseen siinä. Kysymys on taloudellisten järjestöjen taakse astumisesta antamalla niille rahallista avustusta.

Kuten tunnettua, on tämä kysymys ollut entisten hajaannusten aiheena, ja jos se vielä päästetään sellaiseksi toisen kerran, niin osottaudumme samanlaiseksi keskenään taistelevaksi joukoksi, kuin taloudelliset järjestötkin ovat, varsinkin täällä lännellä. Vaikkapa vastenmielisesti kin, niin kuitenkin täytyy myöntää, että esim. Butten lakko on menetetty, ja sikäläiset syndikalistiset ainekset, joiden pääasiallisena tarkotuksena on työväenliikkeen hajottaminen, tekevät kaikkensa selittääksen lakon häviämisestä vastuunalaisiksi ne, jotka sitä ovat parhaiten tukeneet. Hävyttömämpää menettelyä ei voi kukaan harjottaa, kuin esim. muuan Korpi niminen tunnettu hajotusmestari, joka on keräillyt suomalaisista osastoista satoja dollareita, ja sitte palkkioksi haukkunut puolueen palkolhaksi. Ja samalla tavalla teki Westerlund. Ei kelpaa selitykseksi se, että sellaiset henkilöt ovat vailla vastuunalaisuutta, sillä järjestö, joka niitä pitää palveluksessaan, on samaa maata, tunnustaa niiden menettelyn, pitämällä niitä edelleen palveluksessaan.

Asettumalla jyrkästi jonkun taloudellisen järjestön taistelua tukemaan, kuten teki toimeenpaneva komitea, asettuen yksinomaan Lännen Kaivosmiesliiton taakse Arizonassa, tai kuten Portlandin osasto, asettuessaan tuomitsevalle kannalle yksinomaan Lännen Kaivosmiesliittoon nähden, unohtaen että I. W. W.-liitto menetteli ihan prikulleen samalla tavalla lännen metsätyöläisten lakossa, mennään äärimmäiseen yksipuolisuuteen.

Unioitten keskinäisissä riidoissa me emme voi asettua puolelle emmekä toisellekaan, vaan jättää ne tappelemaan välissään, siksi kunnes ovat höyhentäneet tarpeeksi toisiaan. Me tuomitsemme jokaisen työväenliikettä vahingoittavan ilmauksen, tulipa se sitte gompersistien tai syndikalistien taholta.

Pitäisihän kokemuksen osottaa, että vilpillisempää taistelutaktiikkaa ei yksikään järjestö voi hyväksyä, kuin on I. W. W.-liiton nykyinen menettelytapa. Se näkee ja tuntee kaikkialla että valtiomahti musertaa sen, mutta silti se tähtää etupäässä taistelunsa sosialistipuoluetta vastaan, estääkseen työväestön saamasta valtiollista valtaa käsiinsä. Ja samalla tavalla tekevät gompersismin kannattajat toisaalla. Nekin näkevät ehdottomasti, että vanhojen puolueitten kannattaminen on työväenliikkeen myrkyttämistä, mutta siltikin koetetaan kaikin voimin estää työväestö itsenäisestä poliittisesta toiminnasta.

Asettumalla kannattamaan yksinomaan kumpaa tahansa näistä, asettuu sosialistinen liike aina kannattamaan vihollisiaan. Eihän ole kuin pari päivää aikaa siitä kun julkasimme Gompersin viimeisen hyökkäyksen sosialisteja vastaan, kertomalla miten hän asetti New York Call-lehden jonka sosialistisuudesta ei suinkaan ole kenelläkään epäilystä, samaan asemaan Burnsin salapoliisilaitoksen kanssa. Ja ottipa käteensä minkä hyvänsä I. W. W.-liiton julkaisuista, niin tapaa ihan saman siellä. Ainoastaan silloin kun siellä ollaan rahaa vailla, tullaan maleksien sosialistiosastoihin kerjuulle, mutta kuten sanottu, kun rahat saadaan, niin niiden voimalla tähdätään ensimäinen isku samaan osastoon, joka ne on antanut.

Meidänhän pitäisi tuntea ne syyt, jotka aiheuttavat unioitten välisen taistelun, joten suhtautumisemme siihen ei ole ollenkaan vaikea. Meillä ei ole mitään epäilystä edes siinä suhteessa.

Porvarit hallituksessa

Kun porvarit vaalien aikoina tekevät työväestöllekin lupauksiaan, selittävät ne aina, kuinka hyvän hallituksen he antavat. Huomattava on, että ne aina puhuvat jonkin antamisesta, eikä siitä että työväestö olisi itse vallassa heidän kauttaan. Sellaisen hollhuunalaisuuden, johon työväestö jää jo näissä vaalilupauksissa, pitäisi olemaan kylliksi saattamaan jokaisen huomaamaan minkälaisessa riippuvaisuudessa silloin ollaan, kun valta jätetään porvariston haltuun.

Ja lisäksi osottaa kokemus aina poikkeuksetta, että työväestö ei saa porvareilta mitään minkä ne vain kykenevät siltä estämään.

Tälläkäänkin suomalainen porvarilehdistö on pitänyt tavatonta ääntä varsinkin Suomen sosialistien vallassaolosta, vaikka tosiseikka on että sosialistit eivät ole olleet läheskään tilaisuudessa järjestää Suomen asioita sen mukaan kuin olisivat halunneet, siitä ovat porvarit pitäneet hyvän huolen.

Ne jarruttivat eduskunnan toimintaa sen minkä suinkin voivat ja kun eivät kyenneet saamaan sitä tietä kaikkia työväestön saavutuksia tyhjäksi, niin ylyttivät Venäjän väliaikaisen hallituksen hajottamaan eduskunnan.

Metkuilussa ja työläisten kiristyksessä vetää Suomen porvaristo vertoja minkä maan porvaristolle tahansa. Amerikalainenkaan ei ole siinä suhteessa paljoa edellä. Seuraavassa näyte tyypillisestä suomalaisesta porvarillisesta virkamiehestä. Lukija voi itse päättää, minkälainen hallitus sellaisista muodostuu:

"Laittomuudet Vaasan lääninhallituksessa.

"Vaasan lääninhallituksessa tehtyjä laittomuuksia tutkittaessa on m.m. käynyt selville, että kuvernööri Sirelius oli marrask. 15 p. 1916 kenraalikuvernööri Seynille lähettänyt varapastori A. R. Hedbergiä ja t:ri Kari Bouchtia koskevan poliisitutkintopöytäkirjan. Viimeksi mainittua vastaan oli tehty ilmianto, joka oli havaittu valheelliseksi, mutta kuvernööri huomauttaa kuitenkin, että tri Boucht ja pastori Hedberg ovat niin "varovaisia ja viekkaita henkilöitä," että he kyllä ovat voineet peittää toimintansa jäljet, minkä vuoksi kuvernööri joka tapauksessa tahtoi merkitä heidät poliittisesti epäluotettaviksi. Maalisk. 13 p. 1917 ovat asianomaiset poliisivirkamiehet sitten saaneet määräyksen pitää tarkasti silmällä herroja Bouchtia ja Hedbergiä.

"Samalla tapaa on kuvernööri Sirelius ilmiantanut kansakoulunopettaja E. J. Forsanderin Pietarsaaresta ja Maalahden urkurin Mikael Hagbergin.

"Edelleen on tutkimuskomitea havainnut, että lääninsihteeri Jääskeläinen on väärinkäyttänyt virkaasemaansa saavuttaakseen persoonallisia taloudellisia etuja, m.m. Vaasan sokeritehtaan valtiontarkastajan viran.

"Kuvernööri Sirelius on m.m. määrännyt itsensä Wilhelm Schauman A. B:n ja Ph. U. Strengberg A. B:n valtiontarkastajaksi 800 markan kuukausipalkalla.

"Tammikuun 5 p. 1917 on kuvernööri Sirelius ilmottanut kaikille läänin poliisiviranomaisille, että oli saatu selville eräs järjestö, jonka tarkotuksena oli luvattomasti tuoda maahan aseita ja järjestää samanlainen suurlakko kuin v. 1905. Juttuun sekautuneiksi kuvernööri mainitsee erään teknillisen korkeakoulun professorin, ent. valtiopäivämiehen Meklinin, "Privatbankenin johtajan Ehrnroothin" y.m. Kirjelmän on vahvistanut A. Nummela, jonka kuvernööri oli määrännyt lääninhallituksen ylimääräiseksi esittelijäksi, huolimatta siitä, että N. oli vain 19-vuotias.

"Eräässä Sireliuksen ja Jääskeläisen allekirjottamassa salaisessa virkakirjeessä kehotetaan läänin poliisiviranomaisia tarkasti pitämään silmällä valtiollisesti epäiltäviä henkilöitä ja tekemään ehdotuksia heidän karkottamisekseen."

Vakuudeksi epäilijöille olkoon mainittu, että emme ole mielivaltaisesti valinneet esimerkkiä; se ei ole edes meidän valitsemamme, eikä mistään sosialistisesta lehdestä leikattukaan, vaan porvarillisen hallitustavan tosihailijan, täkäläisen "Päivälehden" palstoilta otettu. Se on siis kaikin puolin tyypillinen näyte siitä, minkälaisia hallitusherroja porvaristo kasvattaa.

Mutta ettei meitä mahdettaisi syyttää mielivaltaisuudesta siinä, että puhumme Suomen hallitusherroista, otamme tähän erään amerikalaisen porvarihallituksen sellaisena kuin muuan amerikalainen porvarikirjailija sen esittää.

New Yorkin Tammanystä kirjottaa sikäläisessä World lehdessä Louis Leibold seuraavanlaisen kuvauksen:

Mehän tiedämme jo, että vanhojen järjestöjen hajottaminen, tehtiinpä se missä tarkotuksessa tahansa, ei puhdista unionistista liikettä, vaan rappeuttaa koko työväenliikkeen, tekee siitä keskenään taistelevan susilauman, jonka voimaa ei riistäjäluokka ollenkaan pelkää. Mehän olemme niinikään nähneet, että gompersilaisten äärimmäinen matelu ja syndikalistien äärimäinen uhmailu, ottamatta ollenkaan lukuun voimasuhteita, tuottavat ihan samanlaisia tuloksia: tappioita; menetetään sekin mitä muuten olisi voitu pitää.

Meillä on enemmän kuin riittävästi syytä pysytellä yläpuolella unionistisen liikkeen keskinäisen taistelun. Ne hankkivat rikkureita toinen toistensa työmaille, emmekä me voi tuomita toista, tuomitsematta toistakin, asettamatta omaa sisäistä eheyttämme vaaraan. Älkäämme päästäkö hajottajia jälleen temmeltämään keskuudessamme, vaan oppikaamme kokemuksestakin jotakin. Sanokaamme unionistisille kerjäläisille samaa kuin siellä sanotaan kun sosialistinen avunpyytäjä sinne menee. Sieltä vastataan kielteisesti ja tinkimättä. Mikäli yksityiset asettuvat tässä suhteessa eriävälle kannalle, on se heidän asiansa. Sisäiseen toimintaamme ei sen saa antaa vaikuttaa.

Mitä lakkotaistelujen avustamiseen tulee, voimme siihen suhtautua aina asianhaarain mukaan. Kannatamme tietysti taloudellisia taisteluja milloin näemme, että niillä on tarkotuksena palvella työläisiä, muuten emme. Mutta jos asetumme sille kannalle, että tuomitsemme taistelun siksi että se on I. W. W.-liittoon kuuluvien työläisten alottama ja käymä, tai kannatamme sitä ainoastaan siinä tapauksessa, niin olemme ennen pitkää samassa kuin takavuosina; syndikalistiset hajotusmestarit pitävät huolen tehtävästään.

MAILMANKATSOMUKSIA

KERRANKIN OLISI TULLUT OIKEA MIES OIKEALLE PAIKALLE

Long Islandin salmen suussa on Fisher Island, jonne vastikään toimitetuissa vaaleissa oli valittava myös koroneri eli kuoleman syitten tutkija. Koska sosialisteillakin oli tähän virkaan ehdokas, toveri Nicholas Lewin, sopivat republikaani- ja demokraattipuolueet yhteisestä ehdokkaasta. Vaalissa tuli kuitenkin selville, että tämä ehdokas sattui olemaan liiaksikin asiantuntija tähän toimeen — oli itsekin k u o l l u t.

Kuolleelle annettuja ääniä ei voitu ottaa lukuun, ja uutta ehdokasta ei lain mukaan enää voinut nimittää, joten ei auttanut muuta kuin julistaa tuo kirottu sosialisti valituksi. Kuitenkin on niitä näitä, tuleeko hän ollenkaan saamaan ryhtyä virkatoimiin, sillä koko saari on nykyään sotilashallinnon alaisena, ja sotilasvirkailijat luultavasti tulevat pitämään huolen myös kuolemansyiden tutkimisesta.

PINTTYNEILLE VANHOILLE-POJILLE,

jotka kaiken pyhän nimessä vakuuttavat "ei koskaan" menevänsä naimisiin, tahtoisimme huomauttaa, että ei pidä olla siitä asiasta niin varma ennenaikojaan. Heille varotukseksi kerromme eräästä Shrewsburyssä, Englannissa, eläneestä miehestä, joka syntyi v. 1483 ja kuoli v. 1635 — siis eli 152 vuoden ikään — ja jota kotiseudullaan vieläkin muistellaan "Vanhan Parrin" nimellä. Hän oli vakaasti pysynyt poikamiehenä aina 82 vuotiaaksi, mutta sen pitemmältä hän ei jaksanut taistella naissukupuolen viehätystä vastaan. Silloin hän meni ensi kerran naimisiin. Ja kun kerran oli makuun päässyt, niin ensimäisen vaimonsa kuoltua otti vielä toisenkin, vaikka oli silloin jo 121 vuotta täyttänyt. Hän eli kymmenen eri kuninkaan hallitusajalla, Edward IV:stä Kaarle I:een.

Kun pohja nousee.

Seuraavassa lausunnossa esiintyvä ajatus auttaa meidät ymmärtämään, mistä syystä kapitalistiluokka niin sydämensä pohjasta vihaa sosialisteja ja pelkää heidän kiihotustyötään:

"Kaikki entiset historialliset kumousliikkeet ovat olleet vähemmistöliikkeitä tai vähemmistön hyväksi toimeenpantuja liikkeitä. Köyhälistöliike on suunnattoman suuren enemmistön itsetietoista ja itsenäistä liikuntaa. Köyhälistö — nykyisen yhteiskunnan alimmainen kerros — ei voi liikahtaa, ei nousta lennättämättä ilmaan kaikkia sen varassa lepääviä virallisen yhteiskunnan kerroksia." — Karl Marx.

Vilpittömiä kyyneleitä.

Ent. tsaarin arkistoja penkoessa on saatu selville, että pariisilaiset lehdet Matin, Figaro ja Petite Journal — kaikki porvarillisia lehtiä, tietysti — ovat säännöllisesti saaneet maksun tsaarilta, epäilemättä sitä varten, että ylistäisivät ranskalais-venäläistä liittoa sekä kehottaisivat ranskalaisia sijottamaan pääomiaan Venäjälle. Ne kyyneleet, joihin nämä kapitalistilehdet puhkesivat tsaarin kukistumisen johdosta ja joita ne edelleen vuodattavat sitä viljavammin, kuta pitemmälle vallankumous Venäjällä edistyy, ovat epäilemättä vilpittömiä murheen kyyneleitä.

ELINTARVEPULASTA SAKSASSA

(True translation filed with the Postmaster at Astoria, Oregon, November 12, 1917, as required by the Act of Congress October 15th, 1917.)

antavat seuraavat uutiset jonkunlaisen aavistuksen:

Elintarpeitten näpistelystä annetaan Dresdenissä helposti vankilatuomioita. Esim. kaksi työläisvaimoa jotka "anastivat" kaksi rattaille pudonnutta potaattia, on tuomittu viikoksi vankilaan.

*

Berliinissä on yleisenä puheenaiheena erään näyttelijän ja hänen perheensä surullinen kohtalo. Näyttelijä, hänen vaimonsa ja kolme lastaan olivat tehneet itsemurhan. Jälellejääneistä kirjeistä kävi selville, että he olivat myrkyttäneet itsensä välttääkseen nälkäkuolemaa. Ainoalle eloon jääneelle lapselleen, 13-vuotiaalle tyttärelle, joka oli poissa kotoa, he olivat kirjottaneet kirjeen, jossa kehottivat hänenkin ottamaan myrkkyä; tyttöä varten oli riittävä annos jätetty hänen tuloaan odottamaan ruokatavaroista tyhjälle keittiön pöydälle.

*

Eräs Wittenbergin vankileiriltä kotiutunut brittiläinen sotilas kertoo, että kun lavantaudin riehuessa heidän keskuudessaan vangit olivat tupakatta, valmistivat he savukkeita kahvinporoista ja puunkuoresta. "Miehet usein söivät puunkuorta," hän kertoi. "Minäkin olen syönyt sitä monta naulaa, sillä se soppa mitä meille annettiin, ei olisi hiirtäkään pitänyt hengissä. Jos Englannista ei lähetettäisi vangeille ruokatavaroita, ei vahvinkaan brittiläinen sotavanki eläisi Saksassa kolmea kuukautta."

MIKSEI JEESUS TULLUTKAAN.

Varmoista ennustuksista ja monen hurskaan "morsiamensa" hartaista odotuksista huolimatta, ei siitä tämän syksyisestä Jeesuksen tulemuksesta ole kuuluunut sen enempää. "Kuivi sisään," niinkuin ruotsalainen sanoisi.

Hibbingissä, Minn., ilmestyvän Mesaba Ore-lehden toimittaja on asian tutkiessaan tullut näköjään sangen oikeaan johtopäätökseen. Arvelee, että tämä nykyinen vuosi ei ollut oikein sovelias aika Kristuksen tulemiselle tänne maanpäälle. "Hänelle olisi tullut täältä helvetin kuuma lähtö," tuumii se toimittaja, "taikka olisivat pistäneet ukon tyrmään." — Onpa täysi syy niin otaksua. Sillä jos hänen niinsanotut "seuraajansa" olisivat saaneet kuulla, mitä aatteita hän saarnasi, olisivat he heti leimanneet hänet sosialistiksi, varsinkin kun saisivat tietoonsa, että hän seurustelee publikaanein ja syntisten kanssa, niinkuin sosialistitkin.

Historian kepponen.

Ludvig XVI:n mestauksen jälestä kerrotaan Bernadotten, joka silloin palveli Ranskan armeijassa kersanttina, polttaneen eli tatueeranneen oikean käsivarteensa tunnuslauseen: "Kuolema kuninkaille ja tyranneille." — Bernadotte oli niitä miehiä, joilla eli marsalkan kapula kenttärepussaan (niinkuin tavataan sanoa omalla kunnollaan ylenneistä sotapäälliköistä). Kohtalo oli määrännyt hänestä tulemaan Ruotsin kuninkaan — aincan niistä monista Napoleonin tekemistä kuninkaista, jonka jälkeläiset vieläkin ovat vallassa. Kuninkaana ollessaan hän vuosia myöhemmin sairastui, ja kuten sen ajan tapa oli, lääkärit aikoivat iskeä suonta hänen oikeasta käsivarresta. Mutta kuningas ei millään ehdolla suostunut paljastamaan muuta kuin vasemman käsivartensa. Toisessa, näet, oli se salaisuus, että hän oli hyljännyt entiset periaatteensa, siis eräänlaisen kavalluksen lähtemätön leima. Toiset saattoivat sen häneltä antaa anteeksi, mutta itse hän ei voinut sitä itselleen koskaan anteeksi antaa.

Harvinainen velkomus.

Ranskan sotaministeriölle on eräs sikäläisessä ilmailuosastossa palvele; va sotilas lähettänyt jotensakin omituisen velkomuksen. Hän oli kahdesti ollut saksalaisten vankina. Ensi kerralla hän pääsi karkaamaan heinäk. 9 p. 1915, mutta joutui saman kuun 16 p. uudelleen vangiksi, ennenkuin ehti rajan yli. Pääsi taas karkuun vasta jouluk. 27 p. 1915 ja saapui Pariisiin tammik. 6 p. 1916. Hän tuli siten kaikkiaan menettäneeksi 18 päivää marssiessaan läpi Saksanmaan, ja niistä päivistä hän nyt vaatii palkkaa 2 frangin 17 centimen mukaan päivältä, joka näin sivusta katsoen ei näytä ensinkään kohtuuttomalta.

AMERIKKALAISIA KULTTUURI-KUVIA.

Kapitalistilehdissä kiertää, riemuitsevilla otsakkeilla varustettuna, seuraava Associated Pressin uutinen Tulsassa, Okla., toimeenpannusta veratonta raaktintumista todistavasta i. w. w.-läisten rääkkäyksestä:

"Vaikea on tietää, missä nyt ovat 17 puolialastonta I. W. W. liiton jäsentä, jotka 60 miehinen joukko mustiin viittoihin ja hiippapäähineihin pukeutuneita 'vapauden ritareita' ryösti poliisien käsistä, pieksi 9-siimaisella solmuruoskalla sekä sitte tervasi ja höyhensi. Varotuksella 'olla koskaan palaamatta Tulsaan' nämä i. w. w.-läiset autettiin matkan alkuun loittonemaan kaupungista lähettämällä heidän jälkeensä vesakkoon tulinen kuulatuisku. 'Raiskattujen Belgian naisten ja lasten nimessä' olivat toimitusta johtavan miehen sanat hänen sivellessään kuumaa tervaa heidän vertavuotaviin selkiinsä.

"Yksiltoista näistä i. w. w.-läisistä vangittiin äsken toimitetussa heidän järjestönsä täällä olevassa valtion päämajassa. Toiset kuusi olivat olleet todistamassa edellisenä iltana pidetyssä toveriensa oikeustutkinnossa. Kaupungin poliisi oli viemässä heitä kiertoteisin I. W. W:n päämajalle kolmella automobiilillä, kun mustapukuiset olennot heidät pysäyttivät ojennetuilla luodikoilla ja pistooleilla. Poliisit eivät tehneet vastarintaa, ja heidät pakotettiin ajamaan automobiilinsa 'ritarien' kokouspaikalle eräässä kaupungin ulkoreunalla olevassa jylhässä rotkossa ja siellä heidän täytyi katsella 'ritarien' menettelyä. Ketään 'ritareista' eivät poliisit tunteneet heidän suojaavan valhepukunsa takia.

"Matkueen saavuttua rotkoon, pelästyneet i. w. w.-läiset komennettiin riisuutumaan vyötärykseen asti. Automobiilit ajettiin piiriin suuren puun ympärille, ja niiden lyhtyjen valossa mies toisensa jälestä sidottiin puuhun ja ruoskittiin, kunnes veri juoksi. Sitte siveltiin selkään kuumaa tervaa."

— Ainoassakaan kapitalistilehdessä ei tästä tietystikään ole lausuttu vaatimattominta moitteen sanaa. Päinvastoin ovat monet lehdet käyttäneet tapausta tervetulleena aiheena vahingoniloisiin sunnuntaikartooneihinsa.

Tuo ilkityö tehtiin mukamas Belgian naisten ja lasten nimessä. Olivatko he valtuuttaneet rötköt raakuuksiin henkilöitä kohtaan, jotka eivät ikinä ole Belgiata nähneetkään? Silloin kun saksalaiset Belgiaan hyökkäsivät julmuuksia harjottamaan, ei meidän "ritarillista" Amerikkaa millään rukouksilla saatu edes panemaan pientä vastalausetta tuota kansainvälisen oikeuden loukkausta vastaan. Mutta nyt kelpaa "Belgia" naamariksi kaikille työväen järjestymistä vastaan tappeleville kapitalisti-anarkisteille ja heidän palkkaamilleen roikaleille.

Järjestömme asioita

S. s. osastoille Washingtonissa

KILPAILU ALKAA!

Valtiotamme käsittävä Toverin kirjeenvaihtokilpailu alkaa t.k. 20 p:nä ja jatkuu heimikuun loppuun saakka. Palkintoja jaetaan viisi. Ne ovat: 10, 8, 6, 4 ja 2 dollarin suuruisia. Tämä raha, kaikkiaan 30 dollaria, otetaan valtiokomitean kassasta. Mutta koska Tacoman kirjeestä käy selville, että sieltä luvataan avustusta palkintokassaan, niin kehottaa v.-komitea toisiakin osastoja lahjottamaan pikku erän samaan tarkotukseen. Näin lahjotuksilla saatu raha sitten jaetaan tasapuolisesti palkinnon saaneille, joten siis nämä valtiokomitean määräämät palkinnot voivat paisua alkuperäisestä paljon suuremmiksikin. Myöskin tullaan pyytämään Toveria valmistamaan aistikkaat seinälle ripustettavat kunniakirjat, jotka jaetaan rahapalkintojen saajille pysyväisiksi muistoiksi neljättä kuukautta kestäneestä kynäkilpailusta ja urhokkaasta voitosta. Osastojen tulee puolestansa suosittaa kilpailijain postikulut, sillä nykyisin ne tulevat entistä suuremmiksi.

Kilpailuehdoiksi asetti valtiokomitea ainoastaan seuraavaa:

1. Jokaisen kilpailijan on oltava sosialistipuolueen jäsen;

2. Ilmotettava v.-komitean kirjurille nimensä sekä nimimerkkinsä, jos hän käyttää sellaista;

3. Ollakseen oikeutettu saamaan mitään näistä viidestä palkinnosta, on kilpailijan kirjotettava vähintäin kaksi puolen palstan mittaista kirjettä viikossa.

Eihän siis suuria vaadita.

Palkintotuomareiksi tulee v.-komitea pyytämään Toverin toimitusta; koska sen muutenkin täytyy tarkastaa kaikki painoon menevä "tavara", niin se voi samalla tehdä arvostelun ja "kiipata" kyynärkeppiä. Komitea luottaa täydellisesti toimituksen lahjomattomuuteen ja auktoriteettiin ja uskoo vallan varmasti ettei toimitus kieltäydy tästä pienestä, mutta komitealle arvokkaasta palveluksesta.

Siis kaikkien valtiomme osastojen on otettava tämä kysymys esille heti ensi kokouksessa ja pantava asia luistamaan! Yksityiset toverit, jos sellaisiakin löytyy, voivat alkaa kilpailun omalla kurssillaan. — Toverin on nykyisin toimitettu erinomaisen hyvin, mutta vieläkin monipuolisemmaksi se tulee, jos kykenemme sille luomaan vilkkaan kirjeenvaihtajaarmeijan. Toimeen siis, toverit, tälläkin alalla, sillä pian aukeaa eteemme päivä, jolloin kysytään mihin me sosialistit kykenemme!

Toverillisesti,
SIMON ARRA
(v.-k. kirjuri).

Tammany ei ole koskaan vaihtanut luonnettaan. Sitä on tutkittu ja se on paljastettu kerta toisen perään, se on ajettu vallasta aina silloin kun sen poliittisen mädännäisyyden katku on tullut sietämättömäksi, mutta kun muisto sen rikoksista on jälleen häipynyt ja kun on ollut valittavana puolueriitaisuuksien ja sen välillä, on Tammany jälleen äänestetty valtaan. (Huomata sopii, että toiset porvaripuolueet riitaisuuksineen eivät ole siis kirjottajan mielestä yhtään paremmat.—Toim.) Mutta joka kerta kun siten on tapahtunut, on Tammany osottautunut siksi, joka on palannut ruuhelleen, pyrkien luontaisten vaistojensa kannustamana poliittilliseen ja siveelliseen lokaan. Siten oli laita, olipa johtajana Tweed, Kelly tai Crocker, tai kun Murphy hallitsi McClellan'in kautta. Ja niin tulee tapahtumaan Murphyn tullessa valtaan Hylanin kautta. Tammany ei unohda mitään pahetta eikä opi mitään hyvettä ollessaan poissa hallituksesta.

Murphy on Crockerin oppilas, olien palvellut oppiaikansa hänen johdossaan Van Wyck'in hallituskautena, vuosina 1898—1902 Van Wyckin nimityksestä päätettiin eräässä "pokkeri"-pelipöydässä Home Clubin huoneustolla, jossa oli osallisena pallohaalien omistajia, kirjapainon omistajia, kapakoitsijoita ja muita "urheilijoita", uskoen suunnittelijat että Tammany voittaa vaikka ketä vastaan. Ja Tammany voitti republikaanisen Tracyn ja reformistisen Seth Lawn taistellessa välissään. Ja Van Wyck menetteli siten kuin johtajat määräsivät.

Tammanyn piirijohtajat ryöstivät kannatusta koko kaupungilta ja Van Wyck salli Crockerin täyttää kaupungin virkapaikat poliittisilla ja muilla tuttavillaan, samalla kun hän itse muodosti liikeliiton jäätrustin johtajan, Chas. E. Morsen ja erään tärkeän johtohenkilön, John F. Carrollin kanssa. Kolmestakymmenestä-viidestä Tammanyn poliittisesta piirijohtajasta nimitettiin toimiin kaikki muut paitsi kolme. Murphy oli yhtenä nimitetyistä. Van Wyck käänsi kuuron korvan kaikille vastalauseille, jotka olisivat häirinneet voittojen keräämistä erikoislupien myönnytyksistä. Seuraavassa muutamia syytteitä:

Punavalopiirit olivat johtajien erikoisen suojeluksen alaisina, kuuluen Murphykin johtajiin, rikastuen ja lihoten peliluolilta, porttoloilta ja muilta pahepesiltä kiskomastaan pakkoverosta.

Virkaylennyksiä poliisivirastossa myivät Tammanyn johtajat melkein huutokaupalla.

Morsen jäätrustille annettiin ilman minkäänlaisia korvauksia sellaisia myönnytyksiä, että sen kilpailijat niiden kautta menettivät oikeutensa käyttää laitureita; trusti kohotti jään hintoja köyhille ja teki runsaasti rahaa. Van Wyck myönsi omistavansa 5,000 jäätrustin osaketta, sekä väitti, kykenemättä sitä kuitenkaan todistamaan, maksaneensa niistä 57,000 dollaria.

Ramapoto Water Co:lle esitettiin annettavaksi vedenhankintaurakka, joka olisi tuottanut vuosittain 51,110,000 dollaria. Yhtiön osakkeet omistivat Tammanyn johtajat ja republikaaniset lainlaatijat. Kaupasta ei kuitenkaan tullut mitään.

Tuomarinvirkoihin pyrkijöiltä vaadittiin vero nimityksen saamisesta ja ylioikeuden tuomari oli tavallisesti Crockerin matkalaukun kantajana, hänen matkustellessaan. Crocker valitsi ehdokkaat tuomarivirkoihin, kieltäytyen antamasta ehdokkuutta Charles F. Dalylle, joka "ei totellut määräyksiä."

Suurlautakunnan julistamat syytökset ja yleiset vastalauseet laittomien peli- ja pallosalien aukipitämisestä eivät vaikuttaneet mitään muuta kuin että Crocker antoi piirijohtajille määräyksen "hiljentää vauhtia."

Yksin sanomalehtimyymälöiltäkin kiristettiin pakkoveroa.

Kaupungin viralliseksi arkkitehdiksi nimitettiin Horgan & Slattery firma, jolle maksettiin kolmen vuoden kuluessa 1,000,000 dollaria piirustuksista, joita sitte jälkeenpäin saatiin korjailla. Mutta suurin osa tuloista meni Tammanyn johtajille ja liike teki vararikon sen jälkeen kuin Seth Law valittiin majuriksi.

Kun lainlaatijakunta vuonna 1901 määräsi majurin virkakauden nelivuotisesta kaksivuotiseksi, näki Crocker, että Van Wyck ei voisi tulla uudelleen valituksi. Silloin hän määräsi ehdokkaaksi Edward M. Shepardin, joka oli kieltäytynyt irtaantumasta Tammanysta ja erottamasta Crockerin virkaannimittämiä miehiä poliisilaitoksesta. Hän jätti ottamatta huomioon sellaisetkin paljastukset että tuhansia nuoria tyttöjä pakotettiin vuosittain valkoiseen orjuuteen, vaikka Women's Municipal League näytti toteen, että poliisi suojeli sellaista, saaden siitä voittoja itselleen.

Naughton & McMahon, "viralliset urakoitsijat", joiden voittojen suurimman osan avoimesti väitettiin menneen Crockerin taskuihin, veivät Third Avenue Railroad yhtiöltä 11,000,000 dollaria, sekä pitivät tuhansia miehiä, enimmäkseen Tammanyn suosikkeja, sellaisissa toimissa, joissa kaupungin täytyi maksaa heille suunnattomia palkkoja.

Silloinen erinäisiä asioita käsittelevä tuomari William Traverse Jerome syytti avoimesti että poliisit vaativat 500 dollaria jokaiselta porttolalta, sekä kiristivät vielä lisää 50—100 dollaria kuukausittain. Näiden laitosten hoitajat olivat enimmäkseen niiden todellisten omistajien asioitsijoita; useissa sellaisissa laitoksissa oli keskimäärin kymmenestä kahteentoista kolmentoista ja kahdeksantoista ikävuosien välillä olevaa lasta.

Crocker ja Platt avustivat Whitney-Ryan syndikaattia ajamaan Metropolitan Railway yhtiön vararikkotilaan, jonka kautta sen osakkaat ja kaupunki lähvisivät miljoonia dollareita. Crocker hankki Anthony M. Bradylle Cortland-kadun raitiotielli-kenneluvan, jonka Brady sittemmin myi Whitney-Ryan yhtiölle 750,000 dollarista. Summa jaettiin yhtiön johtokunnan jäsenten kesken, mutta rataa ei rakennettu.

Yllaolevaan ei tarvitse lisätä mitään. Se on sellaisenaan paras osotus siitä, minkälaista hallitusta porvarilehtemme kannattavat, ja minkälaisen työläiset saavat porvareilta. Sellaista vastaan taistelevat sosialistit kaikkialla, ja siksi porvarilehdet niin kiukkuisesti niistä vastustavat. Suomen sosialistit ovat taistelleet sikäläisten porvarien harjottamaa riistoa vastaan mitä tehokkaimmin, niin että porvarilehdistö aina Amerikaa myöten on suuttunut, ja New Yorkin sosialistit tekivät parhaansa saadakseen kaupungin asiain hoidon kansan käsiin, onnistumatta siinä kuitenkaan vielä tällä kerralla.